

Κριτική Θεάτρων

Τρία μονόπρακτα

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΑΥΛΑΙΑ»

Με τρία πρωτόλεια έκανε φέτος την εμφάνισή της ή «Δωδεκάτη Αύλαία» στο θέατρο Λαμπέτη. Άλλες και άμορφες ούσιαστικά, παρὰ τὸ περιεχόμενό τους, εἰκόνες τῆς ζωῆς ἀποτελοῦν καὶ τὰ τρία.

Τὸ πρῶτο, ἡ «Οἰκογένεια Πετρέη», τοῦ Στέλιου Ζαχίδη παρουσιάζει μιὰ ἀντίθεσι ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἀστική οἰκογένεια ποὺ χαίρεται ξένοιαστη τὶς διακοπές της στὴ θάλασσα καὶ μιὰ παράδικη φτωχοοικογένεια, ποὺ τὴ δέρνει ἡ ἀναδουλειά, στηλωμένη στὴν ἀσάλευτη μάσκα τῆς θεληματικῆς πείνας γιὰ δι-
αμαρτυρία, δοῦθῃ ἀλλὰ ἀρκετὰ

εὐγλωττη. Μοιάζει σὰν προγραμματισμένη, ὠμῇ, δίχως πνοὴ καὶ λόγο, τραηγμένη μόνο γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ μιὰ «θέσι». Φυσικά, τὸ κακὸ δὲν διορθώνεται μὲ τὴν σκηνοθεσίαν τοῦ Τάσου Ἀλκουλῆ καὶ τὴ σκηνογραφία τοῦ Κώστα Τσεκούρα, παρὰ τὶς εὐχάριστες νότες ποὺ δίνουν οἱ μικροῦλες Μαίρη Εὐαγγελίου καὶ Ρενάτα Ἀλεξανδρῆ, ἡ Ν. Ταυγέτη στὸν τύπο τῆς γιαγιάς καὶ ὁ Μιχ. Ἀθανασόπουλος μὲ τὴν ἐκφραστικὴ στάσι τοῦ ψαροφαιλίτη.

Τὸ δεύτερο, «Τὸ σαλιγκάρι» τοῦ Γιάννη Ἀνδρότσου, παρουσιάζεται πὺ μορφοποιημένο, ἔχει περισσότερη πειστικότητα μὲ τὴν ψυχολογία τοῦ γραφιά-
ραγιᾶ, ποὺ ἀποδίδει ἐπιτυχημένα ὁ Νάσος Κεδράκας, καὶ τὴν ὀρθὴ ἀτόληξι τοῦ γιου τοῦ νὰ μείνῃ κοντὰ στὴν ἄρρωστη μάννα του καὶ νὰ παλαίψῃ γιὰ τὴ ζωὴ ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν δρόμο τῆς φυγῆς, ἔχει συγκίνησι, ποὺ παρὰ τὶς φωνές μερικῶν ἀπειρων ἡθαποιῶν, ἀποσπᾷ θερμὸ χειροκρότημα.

Τὸ τρίτο, «Ἄνθρωποι καὶ ἄλογα» τοῦ Κώστα Μουρσέλα, εἶναι τὸ πὺ μεστό, μὲ ἓναν ἐντονο σαρκασμὸ καὶ σπιθάτους στοχασμούς, ποὺ κινοῦν αὐθόρμητα πότε τὸ τρανταχτὸ καὶ πότε τὸ καλὸ γέλιο τοῦ θεατοῦ. Φανερῶνει φλέβα πνευματικὴ καὶ ἐκφραστικὴ, ἔχει τὴν εὐτυχία νὰ παίζεται μὲ τὴ σκηνοθεσίαν τοῦ Ἰάσονα Γιαννουλάκη, πὺ ἐπιτυχημένα ἀπὸ τὸν Χρ. Δαχουλίδη καὶ τὸν Γιάννη Κοντούλη, τὸν Σωτῆρη Μουστάκα καὶ τὴν Μαρία Μαρτίκα.

Τὰ σκηνικά τοῦ δευτέρου εἶναι τῆς Ἀσπας Πόντη καὶ τοῦ τρίτου τοῦ Γιώργου Τσιτσόπουλου. Τὴν μουσικὴ ἐπιμέλεια καὶ στὰ τρία εἶχε ἡ Ἰφιγένεια Εὐθυμιάτου. Παρὰ τὶς ἀτέλειές τους δὲν πρέπει νὰ παραγνωρισθῇ ὅτι τείνουν νὰ συλλάβουν ἔστω καὶ φωτογραφικά καὶ μονόπλευρα, κάποιες εἰκόνες ἀληθινῆς ζωῆς. Ἀλλὰ φυσικά αὐτὸ καὶ μονοκόμματο εἶναι καὶ δὲν ἀρκεῖ γιὰ τὸ θέατρο.

Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῇ, ἄνοδο δὲν σημειώνει ἡ ἐφετεινὴ ἐμφάνισι τῆς «Δωδεκάτης Αὐλαίας». Μποροῦσε ὁ τέταρτος κύκλος της νὰ κλείσῃ οὐσιαστικώτερα καὶ καλλιτεχνικώτερα, ἥστερα ἀπὸ τὴν πείρα τῶν τοιῶν προηγουμένων. Ἄς γίνῃ αὐτὸ τουλάχιστον μάθημα γιὰ τὴν ἐξαγγελλλόμενη συνέχισι τῆς προσπάθειας ὑπὸ ἄλλη μορφή καὶ μονιμώτερη στέγη, γιὰ νὰ μὴ σημειωθῇ μιὰ ἀκόμη ἄτυχῃ προσπάθεια στὸ συγγραφικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ταλαιπωρούμενο ἑλληνικὸ θέατρο.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ